

Către: Lilian CARP
Președintele Comisiei parlamentare pentru securitate națională, apărare și ordine publică

Marcel SPATARI
Președintele Comisiei parlamentare pentru integrare europeană

Nr. 33 din 25 martie 2026

Ref.: Proiectul de lege privind admisia, șederea și supravegherea străinilor în Republica Moldova (nr. 26 din 18.02.2026)

Stimate Domnule Carp,
Stimate Domnule Spatari,

Vă salutăm din numele Asociației Patronale „Camera de Comerț Americană din Moldova” (în continuare „AmCham Moldova”).

Prin prezenta scrisoare, supunem atenției Dumneavoastră o serie de propuneri de amendamente la proiectul de lege privind admisia, șederea și supravegherea străinilor în Republica Moldova (nr. 26 din 18.02.2026).

Amendamentele urmăresc clarificarea regimului juridic aplicabil agentului de muncă temporară, prevenirea refuzurilor arbitrare în procedurile de invitație și ședere, corelarea răspunderii juridice și patrimoniale cu principiul culpei, precum și creșterea previzibilității și coerenței aplicării legii pentru angajatorii și agenții de muncă temporară care activează legal și cu bună-credință.

În speranța că veți da curs propunerilor prezentate, suntem la dispoziția Dumneavoastră pentru orice clarificări suplimentare. Vă mulțumim pentru colaborare.

Cu respect,

Mila Malairău
Director Executiv
A.P. „Camera de Comerț Americană din Moldova”

Executor: Victor Baci, victorbaciu@amcham.md.

**Tabelul propunerilor și recomandărilor
la proiectul de lege privind admisia, șederea și supravegherea străinilor în Republica Moldova**

Nr.	Articolul	Textul articolului	Textul propus	Argumentare
1	Art. 3 – Definiția noțiunii „pseudolegalizare”	pseudolegalizare - acțiune îndreptată spre obținerea unui drept de sedere prin prezentarea de date false, documente neautentice ori prin alte mijloace frauduloase, sau dacă există îndoieli întemeiate cu privire la autenticitatea documentelor justificative înaintate de către solicitant sau cu privire la veridicitatea datelor pe care le cuprind, la gradul de încredere care poate fi acordat declarațiilor solicitantului sau cu privire la intenția acestuia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova înainte de expirarea vizei pe care o solicită;	Se propune expunerea noțiunii în următoarea redacție: „pseudolegalizare – acțiuni frauduloase, dovedite prin date obiective și verificabile, îndreptate spre obținerea unui drept de sedere prin prezentarea de date false, documente neautentice sau prin alte mijloace frauduloase, fără existența unui raport juridic, economic sau de muncă real.” De asemenea, tezele din partea a doua a normei care încep cu „îndoielile întemeiate” propunem sa fie excluse din definiție și mutate într-un articol cu norme procedurale, de tipul: „În cazul în care există îndoieli obiective și motivate cu privire la autenticitatea documentelor justificative, la veridicitatea datelor prezentate sau la scopul declarat al șederii, autoritatea competentă poate solicita informații și documente suplimentare, poate organiza interviu și poate dispune verificări suplimentare, cu respectarea dreptului solicitantului de a prezenta explicații și probe.”	Redacția actuală poate crea o confuzie între fraudă propriu-zisă și simplele îndoieli ale autorității cu privire la autenticitatea documentelor, veridicitatea datelor, credibilitatea declarațiilor sau intenția solicitantului. O asemenea formulare transformă noțiunea de pseudolegalizare dintr-o categorie juridică obiectivă într-o noțiune dependentă de aprecierea subiectivă a autorității. În activitatea agenților de muncă temporară, unde dosarele presupun raporturi juridice triangulare, documente emise în străinătate și elemente de intermediere licită, riscul de calificare abuzivă este ridicat. Definiția trebuie să vizeze exclusiv fraudele dovedite, iar eventualele dubii ale autorității trebuie tratate separat, prin mecanisme procedurale de verificare și solicitare de documente suplimentare.
2	Art. 6 alin. (10)	Străinii au obligația să notifice Inspectoratul General pentru	Se propune expunerea art. 6 alin. (10) în următoarea redacție:	În forma actuală, norma este adaptată exclusiv raportului bilateral clasic de muncă și ar putea să nu funcționeze în

Nr.	Articolul	Textul articolului	Textul propus	Argumentare
		Migrație, în cazul în care își schimbă angajatorul în perioada valabilității cărții de rezidență eliberate în scopuri de activități remunerate.	„Străinii au obligația să notifice Inspectoratul General pentru Migrație în cazul în care își schimbă angajatorul în perioada valabilității cărții de rezidență eliberate în scopuri de activități remunerate. În cazul salariilor temporari angajați de un agent de muncă temporară, schimbarea utilizatorului nu constituie schimbare de angajator și nu impune notificarea, cu condiția menținerii contractului individual de muncă cu agentul de muncă temporară și respectării condițiilor salariale declarate.”	cazul muncii temporare. Pentru AMT, schimbarea utilizatorului este parte naturală a modelului de business, fără ca angajatorul să se schimbe. Dacă textul nu distinge între schimbarea utilizatorului și schimbarea angajatorului, fiecare rotație comercială devine un risc de neconformitate, cu impact asupra prelungirii șederii și a legalității raportului de muncă. Amendamentul protejează continuitatea raportului juridic și reduce birocrăția inutilă, păstrând controlul asupra condițiilor materiale de muncă.
3	Art. 7 alin. (1)	(1) Beneficiarul solicitant are următoarele obligații: [...]	Se propune completarea art. 7 alin. (1) cu următoarea teză: „În cazul muncii prin agent de muncă temporară, obligațiile prevăzute de prezentul articol revin agentului de muncă temporară în calitate de angajator, iar utilizatorul are obligația de a coopera, de a furniza informațiile necesare controlului și de a respecta, în raport cu salariatul temporar, condițiile de muncă și de securitate și sănătate în muncă prevăzute de lege.”	Redacția actuală nu separă obligațiile juridice ale angajatorului de obligațiile factuale ale utilizatorului. În practică, aceasta poate duce la transferarea integrală a riscurilor administrative asupra agenților de muncă temporară, deși utilizatorul controlează efectiv locul de muncă și condițiile de prestare a activității. Pentru funcționarea corectă a muncii temporare, legea trebuie să distribuie obligațiile după rolul real al fiecărei părți.
4	Art. 7 alin. (1) lit. f)	f) să ia toate măsurile necesare pentru ca străinul să respecte obligația prevăzută la art. 6 alin. (11), inclusiv să faciliteze cooperarea acestuia cu autoritățile competente în toate procedurile care privesc statutul său juridic pe teritoriul Republicii	Se propune expunerea lit. f) în următoarea redacție: „să ia măsuri rezonabile și proporționale, potrivit rolului său legal, pentru ca străinul să respecte obligațiile prevăzute de prezenta lege și să coopereze cu autoritățile competente.”	Formula „toate măsurile necesare” este excesiv de largă și poate transforma beneficiarii solicitanți în garanți generali pentru conduita lucrătorului, inclusiv pentru aspecte care depășesc controlul său real. Într-o lege, obligațiile trebuie formulate într-o manieră proporțională și compatibilă cu posibilitatea reală de executare. Beneficiarii solicitanți trebuie să răspundă pentru ceea ce pot controla efectiv, nu pentru orice conduită ulterioară a lucrătorului.

Nr.	Articolul	Textul articolului	Textul propus	Argumentare
		Moldova, în conformitate cu principiul bunei-credințe.		
5	Art. 7 - alineat nou		<p>Se propune introducerea unui alineat nou cu următorul cuprins:</p> <p>„Beneficiarul solicitant care a efectuat verificări rezonabile, cu bună-credință, în baza documentelor oficiale prezentate, nu poartă răspundere pentru neconformități pe care nu le-a cunoscut și nici nu le putea cunoaște în mod rezonabil.”</p>	<p>În lipsa unei astfel de norme, răspunderea angajatorului tinde să devină excesivă sau aproape obiectivă. Pentru beneficiarii solicitanți, care gestionează un volum ridicat de documente și lucrători proveniți din jurisdicții diferite, este esențial să existe un standard de bună-credință recunoscut de lege. Aceasta protejează actorii de bună-credință și încurajează conformarea reală, nu formală.</p>
6	Art. 10 alin. (1)–(4)		<p>Se propune completarea articolului cu un alineat nou cu următorul cuprins:</p> <p>„În cazul solicitării admisie sau dreptului de ședere pentru muncă prin agent de muncă temporară, scopul se consideră justificat dacă se prezintă cumulativ: a) contractul individual de muncă dintre străin și agentul de muncă temporară; b) contractul de punere la dispoziție dintre agent și utilizator; c) documentele privind locul de muncă vacant și condițiile de salarizare; d) dovada spațiului de locuit/cazării, după caz. Autoritatea nu poate respinge cererea pentru motive de oportunitate dacă documentele prevăzute de lege sunt complete, autentice și concordante.”</p>	<p>Art. 10 este redactat prea general pentru a fi aplicat precis în cadrul activității agenților de muncă temporară. Noțiuni precum „nejustificat” sau „disproporționat” lasă un spațiu mare pentru respingerea dosarelor pe criterii subiective, chiar și atunci când există rapoarte de muncă reale și documente autentice. Pentru activitatea agenților de muncă temporară, predictibilitatea procedurală este esențială, iar lipsa unui standard minim de dosar produce blocaje, întârzieri și costuri suplimentare. Textul propus creează o grilă clară de conformare și limitează refuzurile bazate pe apreciere de oportunitate.</p>
7	Art. 25 alin. (2), art. 35 alin. (1) pct. 8), art. 38 alin. (1) pct.		<p>În toate aceste texte se propune introducerea următorii teze:</p> <p>„Obligația de suportare a cheltuielilor de îndepărtare subzistă doar în măsura în care șederea ilegală este imputabilă direct culpei</p>	<p>În forma actuală, proiectul creează o expunere patrimonială foarte mare pentru angajatori și agenți de muncă temporară, fără a separa clar situațiile în care ilegalitatea șederii este cauzată de angajator de cele în care rezultă din conduita străinului sau a utilizatorului. Pentru agenții de</p>

Nr.	Articolul	Textul articolului	Textul propus	Argumentare
	8), art. 41 alin. (1) pct. 6), art. 44 alin. (1) pct. 7)		beneficiarului solicitant / persoanei care invită. În cazul muncii prin agent de muncă temporară, agentul are drept de regres împotriva utilizatorului ori a străinului, după caz.”	muncă temporară, suportarea automată a costurilor de îndepărtare poate deveni un risc sistemic și necontrolabil, mai ales în activitatea cu volume mari de recrutare. Amendamentul propus nu elimină responsabilitatea, ci o corelează cu principiul culpei și introduce un drept minim de regres, indispensabil pentru echilibrul contractual și economic al muncii temporare.
8	Art. 33 alin. (2)	(2) În cazul în care există suspiciuni rezonabile cu privire la autenticitatea datelor sau a informațiilor prezentate de către solicitant, acesta este audiat în cadrul unui interviu, rezultatele căruia se consemnează într-un proces-verbal. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.	Se propune completarea alin. (2) cu următorul text: „Suspiciunile rezonabile trebuie să fie motivate prin indicii obiective și verificabile și se comunică solicitantului, oferindu-i-se posibilitatea de a prezenta explicații și documente suplimentare.”	Termenul „suspiciuni rezonabile” este acceptabil doar dacă este legat de un standard minim de obiectivitate și de dreptul solicitantului de a se apăra. În forma actuală, interviul poate deveni un instrument bazat pe percepții, nu pe indicii concrete. Aceasta înseamnă risc ridicat de blocaj procedural în dosarele de muncă legală.
9	Art. 37 (f)	Acordarea/prelungirea dreptului de ședere lucrătorului imigrant pentru desfășurarea unei activități remunerate se refuză în următoarele cazuri: f) beneficiarul solicitant a fost înființat sau funcționează pentru a facilita intrarea străinilor în țară	Se propune expunerea literei în următoarea redacție: „f) beneficiarul solicitant a fost înființat ori funcționează exclusiv în scopul facilitării frauduloase a intrării străinilor în țară, fapt dovedit prin date obiective și verificabile, fără existența unei activități economice reale ori a unor raporturi de muncă reale. Activitatea legală de recrutare, plasare și punere la dispoziție a lucrătorilor, desfășurată în condițiile legii, nu poate constitui, prin ea însăși, temei pentru aplicarea prezentei prevederi.”	Redacția actuală este excesiv de largă și nu delimitează activitatea frauduloasă de activitatea economică legală de recrutare și angajare a lucrătorilor străini. În lipsa unor criterii precum caracterul exclusiv, caracterul fraudulos, lipsa activității economice reale și necesitatea unor probe obiective și verificabile, textul permite calificarea abuzivă a activității agenților de muncă temporară și a altor angajatori care operează legal pe piața importului de forță de muncă. Simpla împrejurare că o entitate recrutează și organizează intrarea legală a lucrătorilor străini nu poate echivala cu facilitarea ilicită a intrării acestora în țară. Norma trebuie să sancționeze exclusiv situațiile fictive, frauduloase sau simulate, nu și modelele comerciale legale și recunoscute de legislația muncii.

Nr.	Articolul	Textul articolului	Textul propus	Argumentare
10	Art 41 alin. (2)	(2) Dreptul de ședere în scop de muncă sezonieră și frontalieră se prelungește doar în cazul în care lucrătorul sezonier și frontalier își prelungesc contractul individual de muncă cu același beneficiar solicitant, cu respectarea condițiilor alin. (1) lit. a)-c) și e).	Se propune completarea alin. (2) cu următorul text: „În cazul muncii prin agent de muncă temporară, dreptul de ședere se prelungește și atunci când lucrătorul își continuă raportul de muncă cu același agent de muncă temporară, inclusiv dacă este repartizat unui alt utilizator, cu respectarea celorlalte condiții legale.”	În munca temporară, schimbarea utilizatorului este firească și nu afectează existența raportului de muncă cu agentul de muncă temporară. Dacă legea condiționează prelungirea doar de menținerea relației cu același „beneficiar solicitant”, fără a reglementa expres regimul aplicabil agenților de muncă temporară, rezultatul poate fi blocarea nejustificată a prelungirii șederii.
11	At. 152 (2)	(2) Dacă străinul a intrat în Republica Moldova în baza unei invitații, cheltuielile de îndepărtare sunt suportate de persoana fizică, beneficiarul solicitant, entitatea gazda sau familia gazda care a invitat străinul.	Cu referire la obligația beneficiarului solicitant, se propune reglementarea ei în mod separat, în următorul mod: „Obligația de suportare a cheltuielilor de îndepărtare revine beneficiarului solicitant numai în măsura în care șederea ilegală sau situația care a determinat îndepărtarea este imputabilă direct culpei acestuia. În cazul muncii prin agent de muncă temporară, agentul are drept de regres împotriva utilizatorului ori a străinului, după caz, în măsura în care ilegalitatea șederii a fost determinată de acțiunea sau omisiunea acestora.”	Redacția actuală a art. 152 alin. (2) instituie o obligație generală și automată de suportare a cheltuielilor de îndepărtare în sarcina persoanei care a invitat străinul, fără a distinge între situațiile în care necesitatea îndepărtării este imputabilă direct acestuia și cele în care rezultă din conduita autonomă a străinului sau a unei terțe persoane. O asemenea soluție este disproporționată, în special în cazul angajatorilor și al agenților de muncă temporară, care pot fi obligați să suporte costuri semnificative chiar și atunci când și-au îndeplinit în mod corespunzător toate obligațiile legale. Amendamentul propus este necesar pentru a corela răspunderea patrimonială cu principiul culpei și pentru a permite agentului de muncă temporară să exercite drept de regres împotriva utilizatorului ori a străinului atunci când ilegalitatea șederii a fost determinată de acțiunea sau omisiunea acestora.